

БРДН 10

ГОДИНА 1948

НИЕ

И БЪЛГАРСКОТО

СЕЛО

БЪЛГАРИЯ

ИЗДАВАТЪ БОРЦИ СРЕЩУ БОЛШЕВИЗМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Настоящата книжка на сп. БЪЛГАРИЯ
си поставя за целъ да изясни нашето ста-
новище по отношение на АГРАРНИЯТЪ ВЪПРОСЪ
ВЪ БЪЛГАРИЯ. Долните редове сж написани
подъ мотото :

" НИЕ И БЪЛГАРСКОТО СЕЛО "

А Г Р А Р Н И Я Т Ъ В Ъ П Р О С Ъ В Ъ Б Ъ Л Г А Р И Я .

УВОДЪ .

Правителството на Георги Димитровъ подготвя единъ "петгодишенъ планъ за земедѣлието", съ който се предвижда ликвидацията на частната собственост върху земята и преминаването къмъ колективния начинъ на нейното обработване.

Ето какво пише в. "Отечественъ фронтъ" на уводно мѣсто въ брой 1216 отъ 15 августъ 1948 год. по този въпросъ:

" Основнитѣ линии на петгодишния планъ въ областъта на земедѣлието сж вече набелезани. Съ тѣхъ се правятъ извѣстни структурни промѣни въ земедѣлското ни стопанство, за да може то да отговори на нарастналитѣ нужди на нашата уедрена индустрия"... Темпътъ на развитието на земедѣлското ни стопанство поради това, че е все още дребно, разпокъсано и еднолично, не може въ никой случай да догони бързото развитие на индустрията. Отъ друга страна, оставено въ това положение, селското стопанство ще продължава да създава условия за капиталистическо разширяване въ селото като способства създаването на едри капиталистически стопанства за смѣтка на все по-голѣмото раздробяване и икономическо разоряване на слабитѣ еднолични стопанства.

Съ петгодишния планъ тази опасностъ се премахва. Въ това отношение огромна спасителна роль ще изиграятъ трудовитѣ земедѣлски кооперативни стопанства, изградени на принципа на доброволността, за което при новото планиране е отдѣлено важно мѣсто. Преобразователниятъ процесъ въ тази насока вече започналъ съ съществуващите около 700 Т.К.З.С./ Трудови кооперативни земедѣлски стопанства б.н./ Петгодишния планъ предвижда засилването на този процесъ. До края на 1953 ще бжде кооперирана най-малко 30 % отъ цѣлата обработваема земя у насъ което прави около 15,000,000 декара".....

Така ние се намираме въ надвечерието на най-страшното стопанско събитие въ българската история. Предстои да бжде прекършенъ грабнакътъ на българското стопанство - българското земедѣлско стопанство. Предстои да бждатъ смъртно ударени и ограбени 80 % отъ българскиятъ народъ - българскитѣ селяни - Една мѣрка която кара да настръхнатъ коситѣ и на най-равнодушния наблюдателъ.

Познавачитѣ на болшевишката тактика очакваха отдавна тази стѣпка на правителството. Нѣкой смѣтаха че Георги Димитровъ ще вземе примеръ отъ Тито и ще се противопостави сящо на въвеждането на колхозната система въ България, но всички тия надежди сж разбити съ новия петгодишенъ планъ за земедѣлието и за насъ е ясно, че Георги Димитровъ ще изпълни всички директиви дадени му отъ Москва.

Въпросътъ за социализирането на поземлената собственостъ е единъ кардиналенъ въпросъ въ марксистическата доктрина. За българското стопанство той е въпросъ на животъ или смъртъ. Самъ Марксъ смѣташе, че земедѣлското стопанство е неподатливо за социализиране. Ленинъ спечели рускитѣ

селяни за болшевишката революция следъ като имъ обеща частно владение върху земята която до тогава принадлежеше на феодалнитѣ землевладелци. А следъ като ги излъга да тръгнатъ следъ него и заграби властта въведе совхозната система и закрепости селянитѣ къмъ държавнитѣ земеделски стопанства. Катастрофалнитѣ резултати, които не закъснѣха следъ тази реформа, накараха Ленина да пригърне тъй наречената НЭП -а / нова економическа политика/ като върна отново земята на селянитѣ. Окончателното отнемане земята на рускитѣ селяни отъ Сталинъ бѣ изкупено съ гладната смъртъ на милиони хора и съ въвеждането на едно робство, каквото не е съществувало и въ феодална Русия.

Ако задачата на социализацията е да се извематъ средствата за производството изъ ръцетѣ на капиталиститѣ за да се премахне експлоатацията надъ трудящитѣ се, то поставя се въпроса : Е ли капиталистическо дребното земеделско стопанство, чийто доходъ не достига дори за пълното задоволяване нуждитѣ на неговия собственикъ и семейството му ? Българското селско стопанство е изградено на базата на семейната задруга и то никога не е показало тенденцията на "капиталистическо разширяване". Феодалниятъ строй въ България биде премахнатъ преди 550 години съ нашествието на турцитѣ и отнемането привилегиитѣ на бояритѣ. Отъ тогава българското земеделско стопанство никога не е показало "капиталистически разширявания". Напротивъ, по силата на българското наследствено право българскитѣ земеделски стопанства сж подхвърлени на едно хроническо раздробление поради което една акумулация на капитала е невъзможна и опасанията отъ нѣккви "капиталистически" тенденции сж напълно абсурдни.

Българското земеделско стопанство се нуждае отъ дълбоки реформи - както структурни, така и техническо- производствени. Въвкакъвъ опитъ обаче за насилствено коопериране и въвеждане на руската колхозна система въ България е продиктувано отъ една политическа утопия, но не и отъ добре разбранитѣ стопански интереси на селянитѣ и на народното стопанство.

I. СТРУКТУРНИ ПРОВЛЕМИ НА БЪЛГАРСКОТО ЗЕМЕДЕЛСКО СТОПАНСТВО.

а/ Гладтъ за земя.

Искусството да се управлява една държава се състои въ ясното виждане на съществуващитѣ проблеми въ нейния стопански, политически и духовенъ животъ и въ изнамирането на най-ефикаснитѣ сръдства за разрешението на тези проблеми. Държавата е същински живъ организъмъ и е изложена на постоянни заболявания. Държавникътъ трѣбва да бѣде единъ опитенъ и способенъ лѣкаръ който не само да установява винаги най-точно диагнозата и да познава най-ефикаснитѣ лѣкарства противъ даденото заболяване, но и да знае какъ би могло да се предотврати дадено заболяване.

Кои сж стопанскитѣ проблеми на България и съ какви сръдства ще могатъ да се разрешатъ тѣзи проблеми? Ето това е главния въпросъ, който се поставя на нашето поколение и отъ чието правилно разрешение зависи бъдещето развитие на страната.

България е една предимно земеделска страна и нейната стопанска политика трѣбва да бѣде насочена преди всичко къмъ заздравяването на селското стопанство. Това не ще рече че ние трѣбва да вървимъ по старитѣ пътища на съсловенъ антагонизъмъ и съсловна стопанска политика. Въ българскитѣ села живеятъ четири пети отъ нашиятъ народъ, българското село е изворътъ на три четвърти отъ стокитѣ за износъ, то е и главниятъ консуматоръ на произведенитѣ въ страната и внесениитѣ отъ чужбина блага. Ето защо каквито и стопански реформи да се предприематъ въ България, тѣ не могатъ да започнатъ съ реформитѣ въ земеделското стопанство.

Единъ отъ най-важнитѣ проблеми въ нашето земеделство е гладтъ за об-

работваема земя. Макаръ и земеделска страна, България е една отъ най - беднитѣ държави въ Европа отъ къмъ обработваемъ земя.

Следната таблица ни показва гъстотата на земеделското население на всѣки 1000 декара обработваема площъ въ нѣколко държави.

Държава	Селяни на 1000 декара обработваема земя
България	116
Румъния	97
Унгария	72
Германия	52
Франция	48
Англия	30
С. Щати	17
Канада	11

Отъ горнитѣ данни се вижда, че докато отъ 1000 декара земя въ Франция, напримеръ, се препитаватъ само 48 души, върху същата площъ въ България си изкарватъ прехраната 116 души, т.е. два и половина пѣти повече отъ колкото въ Франция. За да намалимъ гъстотата на земеделското население, поне до нивото на Унгария, ние ще трѣбва да изтеглимъ изъ земеделското стопанство около 1,200,000 души. Това значи че за около 250,000 селски домакинства ще трѣбва да се търси другъ поминъкъ. Това значи още, че при една такава структурна реформа на българскиятъ трудовъ пазаръ да се яви една нова армия отъ 300 - 500,000 души, които ще търсятъ работа.

Преди войната въ България имаше къмъ 152,370 занаятчийски, индустриални, търговски и др. предприятия съ около 363,800 заети лица, отъ които работници 163,600 души / въ последното число влизатъ и чиновницитѣ, които само въ занаятчийскитѣ предприятия наброяватъ надъ 29,000 /. Това значи, че за облекчимъ глада за обработваема площъ, ние трѣбва да разполагаме съ още една индустрия, каквато е българската въ сегашния и видъ или съ други думи ние ще трѣбва по нѣкакъвъ магически начинъ да създадемъ още толкова занаятчийски, индустриални и търговски предприятия, които въ България сѣ създадени въ продължение на десетилетия. За това се иска още и единъ милиарденъ капиталъ, съ какъвто страната не разполага и не би могла да го набави дори и съ цената на каторжническия трудъ на принудителнитѣ бригади.

Акумуляцията на капиталитѣ е единъ процесъ, който не може да бжде форсиранъ базнаказано. Иначе ще стигнемъ до положението на оня циганинъ който докато научилъ магарето си да не яде то умрело.

Създаването и разширяването на индустрията е единъ отъ пѣтищата, по които ние ще облекчимъ глада за обработваема земя. Този пѣтъ обаче трѣбва да се направи колкото може по гладкъ. Въ противенъ случай ние нѣма нѣма да постигнемъ никакъвъ отливъ отъ селото къмъ града, а напротивъ и досегашнитѣ индустриални работници ще почнатъ да търсятъ спасение отъ безчовѣчната експлоатация въ бѣгството имъ къмъ селото. Този процесъ е вече на лице и българското правителство възнамерява да го спре като блокира селото съ колхозната система.

На всички е извѣстно какъ Сталинъ на времето, чрезъ въвеждането на колективнитѣ стопанства и насилственото извземане на произведенитѣ продукти, принуди селянитѣ да избиратъ: гладна смъртъ въ селото или мизерна работа въ фабрицитѣ.

Днесъ Георги Димитровъ върви по същиятъ пѣтъ. Той създава една индустрия, за финансирането на която той не се задоволява съ нѣкаква "принадена стойностъ" а ограбва цѣлиятъ продуктъ отъ труда на работницитѣ. Структурнитѣ реформи, които той замисля въ земеделското стопанство, сѣ само СРЕДСТВО ЗА НАСИЛСТВЕНО ВЕРБУВАНЕ НА НОВИ РОБИ ЗА ИНДУСТРИАЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО.

Никой разуменъ стопановедъ не ще отрече нуждата отъ увеличаването на българската индустрия. Но тукъ се поставя въпроса :

КАКВА ИНДУСТРИЯ ? Разумно ли е ние да насърчаваме предимно онези индустрии, за които ще търсим суровитѣ материали на чуждитѣ пазари, тогава когато ние нѣмаме една свестна индустрия за преработка на земеделскитѣ и животински продукти ? Развитието на българската индустрия трѣбва да се диктува отъ две съображения: първо създаване работа на свърхнаселението въ земеделското стопанство и второ **СЪЗДАВАНЕТО УСЛОВИЯ ЗА ЕДНО РАЦИОНАЛНО И ИНТЕНЗИВНО ЗЕМЕДЕЛИЕ И СКОТОВЪДСТВО, СЪ КОЕТО, ПРИ ОГРАНИЧЕНАТА РАБОТНА ПЛОЩЪ, НИЕ ЩЕ МОЖЕМЪ ДА ИНВЕСТИРАМЕ ПОВЕЧЕ ЧОВЪШКИ ТРУДЪ** - т.е. ще можемъ да създадемъ работа за не напълно използванитѣ работни сили въ селото.

б/ Размѣритѣ на земеделското стопанство.

Размѣрътъ на земеделското стопанство е единъ извънредно важенъ факторъ въ земеделското производство. Голѣмината на селското предприятие трѣбва да бъде такава, че да се постигне максималното използване на работнитѣ сили на земеделската фамилия. Привърженици на принципа че **ЗЕМЯТА ТРѢБВА ДА ПРИНАДЛЕЖИ НА ТЕЗИ КОИТО Я ОБРАБОТВАТЪ**, ние сме противници на феодалното владение на земята. Този въпросъ обаче у насъ, въ България, е отдавна разрешенъ и ние нѣмаме едри земеделски стопанства, които да използватъ наемния трудъ на единъ селски пролетариатъ.

Общия брой на земеделскитѣ стопанства въ България, споредъ последното обективно преброяване отъ 31.12.1934 г. възлиза кръгло на 885,000. Тези стопанства притежаватъ 43,700,000 декара земя, отъ която обработваема около 39,000,000 декара. По размѣръ на притежаваната земя земеделскитѣ стопанства въ България се групиратъ както следва :

До 50 декара	559,100	зем. стопанства	или	68.2	%
Отъ 50 до 100 декара	232,000	"	"	26.2	%
Отъ 100 до 300 декара	90,900	"	"	10.3	%
Надъ 300 декара	3,000	"	"	0.3	%

Това значи, че къмъ 90 % отъ всички земеделски стопанства сѣ дребни и най дребни, а само 10 % могатъ да се смѣтатъ за средни. Съ положителностъ може да се твърди, че една четвъртъ отъ българското селско население една успѣва да задоволи своитѣ най насъщни нужди. Много естествено е, че тези стопанства, джуджета, сѣ нерентабилни и сѣ единъ баластъ за народното стопанство.

За максималнитѣ допустими размѣри на земеделскитѣ стопанства у насъ съществува най-различни схващания. Всички теории по този въпросъ обаче бѣха продиктувани отъ партизански смѣтки и тѣ не могатъ да се взематъ като сериозна база за стопански реформи. Съ отнемането на земята отъ земеделскитѣ стопанства съ площъ надъ 300 декара напримеръ и разхвърлянето и на малоимотни стопани съвсемъ не ще се постигне една аграрна реформа.

Ето какво казва **ЕДВИНЪ ХОБРУДЕ** - президентъ на германската земеделска и горска администрация въ съветската окупациона зона по въпроса за допустимите размѣри на земеделското стопанство въ неговата брошура : " Ди Боденреформъ " посвѣтена на поземлената реформа въ оная частъ на Германия, която е подъ съветска властъ : " Ние отхвърляме най решително идеята да бъдатъ експроприирани по-едритѣ земеделски стопанства. Единиятъ селянинъ съ неговата собственостъ, да речемъ отъ 500 - 1000 декари е отъ народостопанска и национална гледна точка, единъ цененъ членъ отъ нашиятъ народъ и той не само че нѣма да бъде третиранъ като нещо търпяно отъ демокрацията, но ще бъде насърчаванъ и закрилянъ / стр. / отъ аграрната реформа въ источна Германия бидоха обхванати само стопанствата съ надъ 1000 декара б.н. /

Много погрешно е и становището на днешната властъ въ България, че

въ българското земеделско стопанство съществували" условия за капиталистическо разширяване въ селото, които способствуват създаването на едри капиталистически стопанства за сметка на все по-голямото раздробление и економическото разоряване на слабите еднолични стопанства". Тръбва човѣкъ да е свършено невежъ за да не знае, че разкъсването и издребняването на българските земеделски стопанства не се дължи на нѣкакво "економическо разоряване на слабите стопанства", а на единъ законъ за наследствата, по силата на който следъ смъртта на земеделския стопанинъ у наследимото се разкъсва на толкова части, колкото наследници има. Съ осакатените части отъ наследения имотъ тѣзи наследници прекарватъ живота си въ отчаяна борба и лишения за възстановяването и оформяването на едно големо долу жизнеспособно земеделско стопанство, за да го предоставятъ следъ това на новите наследници за ново разкъсване и т.н. Ето защо ние се движиме къмъ безкрайното дѣление на земята, но не и къмъ нѣкакво "капиталистическо разширяване".

Опасността за българското земеделско стопанство иде значи не отъ нѣкакво излишно удряване на едноличните стопанства, а отъ тѣхното раздробяване. Тукъ именно трѣбва да бъде насочено вниманието на реформатора и часъ по скоро трѣбва да бъде създаденъ единъ новъ законъ за наследствата, по силата на който земеделското предприятие да преминава цѣлостно отъ наследодателя върху единъ само отъ наследниците, като другите бждатъ удовлетворявани съ паричната равностойностъ на принадлежащите имъ се части. Съ една подобна мѣрка ще се тури веднъжъ за винаги край на систематическото раздробление на земята у насъ и по този начинъ ще бждатъ спасени стотици хиляди земеделски стопанства отъ разоряване.

Но и следъ една подобна реформа ние ще има да разрешимъ единъ отъ най-трудните проблеми въ нашата селско-стопанска политика - именно проблемътъ за вече съществуващите дребни и нерентабилни земеделски стопанства. Както отъ социална, така и отъ економическа гледна точка тѣзи стопанства не може да бждатъ оставени въ този си видъ.

Разрешението на този проблемъ ние ще постигнемъ като вървимъ по нѣколко пътища едновременно.

Съвсемъ дребните земеделски стопанства трѣбва съ течение на времето да изчезнатъ като главенъ источникъ за препитаниена тѣхните собственици, ако тези стопанства немогатъ да преминатъ къмъ обработването на интензивни култури. Всеизвѣстно е че градинарството позволява на дадена площ да бждатъ заети повече работни сили и да се реализира много по голѣмъ доходъ. Въ тая насока единъ уменъ и далновиденъ реформаторъ въ България би могълъ да извърши едно истинско стопанско чудо.

Европа е единъ гъсто населенъ континентъ чието население се увеличава отъ година на година, а съ това ще нарастватъ и нуждите отъ земеделски произведения. Климатътъ и почвата въ България ни даватъ гаранция за производството на най-хубавите гроздя, тютюни и редъ други градински произведения, които отдавна сж ни извоювали едно име и сж ни наложили на европейския пазаръ. България се слави въ Европа съ най-добрите градинари, съ най-хубавото грозде "Болгаръ", съ най-хубавите ягоди, съ ненадминатите тютюни, съ маслодайната роза и хиляди лѣковити билки. Една разумна стопанска политика би могла да направи отъ България действително една райска земя и би премахнала мизерията на малоимотния и беденъ селянинъ.

Едно коопериране на дребните стопанства не ще помогне много, защото съ това нѣма да се увеличи нито съ сантиметръ обработваемата площ на глава. Ако вземемъ за примеръ 10 селски семейства съ по 5 члена и съ по 10 декара обработваема земя, то и при едно коопериране на тези 10 стопанства работната площ на всеки членъ отъ кооперацията нѣма да надхвърли 2 декара. Създаването на трудово-земеделски кооперации не

не може да облекчи нуждата отъ земя понеже "дѣловия капиталъ" т.е. земята на кооператоритѣ е минимална и недостатъчна за да имъ гарантира прехраната. И въпреки това ние не сме противъ земеделскитѣ кооперации. СВОБОДНАТА КООПЕРАЦИЯ Е ЕДНА ВИША ФОРМА НА СТОПАНСКИ ЖИВОТЪ, ВЪ КОЯТО Е ОТРАЗЕНЪ ДУХОВНИЯ НАПРЕДЪКЪ НА МОДЕРНОТО ЧОВЪЧЕСТВО И ЧРЕЗЪ КОЯТО СЕ ПОСТИГА МАКСИМУМЪ СОЦИАЛНА ПРАВДА. За насъ обаче съществува една разлика между свободната земеделска кооперация и принудителниятъ колхозъ, както между небето и земята.

Не само малкитѣ предприятия иматъ нужда отъ корена промѣна въ производственитѣ си планове. Преминаванетоъ къмъ интензивни култури у насъ трѣбва да бъде съобразено не само съ размѣритѣ на стопанствата, но преди всичко съ качествата на почвата, климатичнитѣ условия и пазарнитѣ възможности.

И така за да задоволимъ глада за земя, ние ще трѣбва да вървимъ едновременно въ две посоки : засилване на индустрията която да поеме излишека отъ селското население и то на първо мѣсто тази индустрия която преработва земеделскитѣ произведения; и второ трансформиране на земеделското стопанство като се изостави екстензивното обработване на земята и се премине къмъ най-рационално използване на почвата чрезъ отглеждането на интензивни градински култури, при които върху малка площъ е възможно пълното използване на работнитѣ сили и реализирането на много по голѣмъ доходъ.

Съ въпроса за размѣритѣ на земеделското предприятие неразривно е свързанъ въпроса за раздроблението на земята на малки парцели. Цѣлата обработваема площъ въ България е разпокъсана на около 10,500,000 парцела. Това значи че на всѣко земеделско стопанство се падатъ по 12 парцела земя. Ако вземемъ обаче само групата стопанства съ 100 - 150 декара земя, чийто брой е къмъ 62,500, ние ще видимъ че всѣко едно отъ тия стопанства притежава сръбно по 20 парцела земя.

Това раздробление на земята и отдалечеността на отдѣлнитѣ нивичесто пѣти по нѣколко километри, пречи на каквато и да е било рационализация въ земеделското производство и усуетява приложението дори и на най лѣкитѣ земеделски машини и оръдия. На това раздробление на земята се дължи и тая непростима въ днешниятъ векъ на техниката и науката примитивностъ въ нашето земедѣлие.

Комасацията на земята е една реформа, която не търпи вече абсолютно никакво отлагане. Колкото и да сѣ неизбежни малкитѣ неправди, които съпровождатъ комасацията на земята, тѣ сѣ нищожни въ сравнение на неизмѣримитѣ благоприятни резултати които тази реформа ще донесе, както за частното така и за народното стопанство.

II. ПРОИЗВОДСТВЕНИ ПРОБЛЕМИ ВЪ БЪЛГАРСКОТО ЗЕМЕДЕЛСКО СТОПАНСТВО.

а/ Рационализация въ производството.

Българското земеделско стопанство е не само дребно, но то е и примитивно. Стотици хиляди селски стопани си служатъ все още сънова примитивно дървено орало, съ което сѣ си служили най старитѣ земеделци на балканския полуостровъ. Сеидбата у насъ все още се извършва рѣчно; жътвата сѣщо. Хиляди земеделски стопани вършеятъ зърненитѣ храни все още съ коне или дикани. Материала за посевъ не се подбира и не се обезарява. Следствие на триполната система при обработването на земята се аставятъ стотици хиляди декари земя да лежи ежегодно като неизползувана угаръ. Искусствени торове не се употребяватъ. Напѣването на почвата е предоставено на природата.

Много естествено е, че при едно такова екстензивно земедѣлие добивътъ отъ земята ще бъде минималенъ. Долната сравнителна таблица ни показва колко е изостанала България въ земедѣлското производство въ сравнение съ нѣколко европейски страни, макаръ че климатичнитѣ условия въ тези страни да не сж по-добри отъ нашитѣ такива.

Средния добивъ отъ килограми на декаръ на по важнитѣ земедѣлски култури въ осемъ европейски държави за годинитѣ 1933, 1934, 1937 и 1938 сж:

Държави	Пшеница	Ржжъ	Ечимикъ	Картофи	Зах. Цвекло
Холандия	312	239	297	1854	3663
Дания	315	184	298	1726	3750
Швейцария	254	222	193	1727	3586
Швеция	254	207	212	1437	3665
Германия	237	182	222	1702	3056
България	119	105	126	608	1853
Югославия	117	86	99	642	1843
Ромъния	101	95	70	849	1637

Горнитѣ числа сж толкова ясни и убедителни че не се нуждаятъ отъ никакви коментари.

И съ скотовѣдството не сме по добре. Ако не е слънчогледа ние нѣма да можемъ задоволи нуждата отъ мазнини въ България. Птицевѣдството е придоставено на случайността. Овце имаме, но висококачествена вълна внасяме отъ чужбина; богата паша за пчелитѣ има, но восъка внасяме отъ чужбина защото нашето пчеларство не е въ състояние да задоволи мѣстнитѣ нужди. Млѣкото, маслото и яйцата сж недостъпни за широкитѣ селски и градски маси, защото беднитѣ селяни продаватъ висококачественитѣ продукти за да се добератъ до пари, а беднитѣ работници немогатъ да купятъ поменатитѣ артикули; България се мие отъ сѣверъ отъ Дунавъ, отъ изтокъ отъ Черно Море и е прорезана отъ десетки реки и езера, но риба въ България все още внасяме и т. н.

На какво се дължи това екстензивно стопанство? Тукъ вече липсата на земя неможе да бъде извинение, а причината трѣбва да се търси въ невежеството на селскитѣ стопани, за което никой не се замисляше до сега.

За да разрешимъ аграрния проблемъ, ние ще трѣбва значи наредъ съ структурнитѣ реформи да предприемемъ и една всестрана реорганизация въ производството, а това значи:

1. Подигане производителността на почвата чрезъ изкуствено торене, мелиоративни и оросителни строежи. Подобрене на атмосфернитѣ влияния чрезъ широко и планово залесяване на пустѣещитѣ земи; пълно използване на почвата презъ лѣтния сезонъ чрезъ наученъ подборъ на различнитѣ култури, което ще позволи добиването на две реколти за година.

2. Подборъ на културитѣ съобразно климатичнитѣ и почвени условия. Преминаване къмъ интензивни култури и засилване на градинарството и овощарството. Подборъ на висококачествени сортове и пълно прилагане на научнитѣ предписания по манипулацията на посевния и посадоченъ материалъ.

3. Въвеждане на модерни методи при обработването на земята и подобрене на земедѣлския инвентаръ.

4. Подобрене и разширение на скотовѣдството чрезъ масовото въвеждане на расовъ добитѣкъ и отглеждането на вискодоходни животни между които и животни за скъпоценни кожи.

Много сж препоръжитѣ които могатъ все въ този духъ да се направятъ но този въпросъ пренидлежи на едно подробно и системно изложение въ специаленъ трудъ по рационализацията на българското земедѣлие и скотовѣдство. Тукъ ние го засѣгаме само отъ националь-икономическа гледна точка, като оставяме неговото разработване на специалиститѣ-агрономи.

Нека тукъ още единъ пътъ подчертаемъ, че създаването на една индустрия за преработка на земеделскитѣ произведения и животински продукти би дало единъ извънредно голѣмъ тласъкъ на селското стопанство. Достатъчно е да изчислимъ само добива отъ тютюневата култура, ако, вмѣсто суровъ тютюнъ, започнемъ да изнасяме готови цигари. Едно интензивно зеленчуково и овощно производство безъ консервена индустрия е немислимо.

Безотговорни партийни демагози въ миналото сновѣха изъ България и агитираха за увеличение на ценитѣ на земеделскитѣ произведения и за намаление на данацитѣ. Никой обаче не искаше да каже истината на селянитѣ че тѣхното спасение се крие само въ увеличение на производството.

2. Земеделска просвѣта.

Въ желанието си да види своята Родина наредена между културнитѣ европейски държави, българската интелигенция започна следъ освобождението да внася отъ чужбина всички политически и философски идеи, които се пораждаха въ западно-европейскитѣ народи. Многовековниятъ духовенъ и политически мракъ трѣбваше да бѣде прогоненъ отъ обилнитѣ потоци свѣтлина, която въ сжщностъ заслѣпи и безъ това атрофираното политическо зрение. на младитѣ зидари на новосъздадената българска държава. Въ плитическото обучение на народа българската интелигенция бѣ извънредно ревноствна - но това носеше мандати и министрески кресла. Само за 40 години свободенъ животъ ния зарегистрирахме надъ 40 партии. Нѣма дружество въ чужбина или секта или философско ~~жжж~~ течение което да нѣма клонъ и последователи въ България.

Но бѣше ли това признакъ на нѣкаква духовна култура и материална сила ?

Грамадната частъ отъ селскитѣ народъ бѣ завършилъ четиригодишния курсъ на основното училище колкото да може да се подписва и вестникъ да чете. Малцината които продължаваха образуванието свършваха въ най-добрия случай гимназия за да взематъ нѣкоя спокойна служба и за това което ставаше въ селото, хичъ и не се интересуваха повече. Пъкъ и защо ли ? Тѣ сж учили математика, история, литература, чужди езици и все такива едни неща, които нѣматъ нищо общо съ земеделието и селскитѣ животъ. Най опаснитѣ бѣха обаче ученитѣ и недоученитѣ, които изкарали до пети шести класъ знаеха какво мисли Достоевски по еманципациата на жената, Толстой за безвластническото общество, Дарвинъ за сътворението на свѣта; тѣ сж чели и Маркса и Форела, и Нитше и Ото Вайнингера; тѣ ~~жжж~~ отричатъ всичко и не признаватъ нищо; за умствена работа неподготвени и негодни - за физическа марзеливи. Отъ тѣхъ може да стане само първостепенни комунисти и тѣ въ 99 % бѣха такива. Достатъчно е да се хвърли единъ погледъ днесъ върху състава на сега управляващите въ България за да се потвърди казаното отъ насъ.

За професионалната просвѣта на широкитѣ селски маси обаче не се полагаха абсолютно никакви грижи. Сега още по малко нѣкой въ България мисли за това. За постиженията на модерната земеделска наука и практика българскитѣ селски стопанинѣ нищо не знаеше и нѣмаше отъ къде да го научи. Въ колхоза още по малко време има за това.

За обушарскитѣ занаятъ напримеръ съществуватъ вечерни училища и курсове, загрижени сж индустриални камари, полагатъ се изпити, калфенски, майсторски и какво ли не се прави още за да се създаде майстора обушаръ, чиито знания биха се вбрали въ единъ конспектъ отъ 50 - 60 въпроса. Земеделецьжж въ България може да бѣде обаче всѣки който нищо не е училъ макаръ че тази професия изисква най много знания и най солидна теоритическа подготовка. Хиляди сж въпроситѣ на които би трѣбовало да знае да отговори единъ земеделець. Тѣ сж изъ областта на ботаниката, химията, физиката, научната организация на предприятието, техниката, ветеринарната медицина и т.н.

Непоправими опустошения са нанесени на най главния секторъ отъ българското национално стопанство земедѣлието съ погрешната просвѣтна система, която е въведена у насъ. Малкото земедѣлски училища у насъ са капка въ океана. Надъ 90 % отъ нашитѣ селски стопани вообщо и незнаятъ че съществува нѣкаква земедѣлска просвѣта и тѣ дори не признаватъ агрономитѣ, въ лицето на които тѣ виждатъ само нѣкакви административни органи.

За да осъществимъ дълбокитѣ структурни и производствени реформи въ българското земедѣлско стопанство, НИЕ ШЕ ТРѢБВА ДА РЕФОРМИРАМЕ ПРЕДИ ВСИЧКО ПРОСВѢТНАТА СИСТЕМА. ЕДНО МОДЕРНО ЗЕМЕДѢЛСКО СТОПАНСТВО Е НЕМИСЛИМО БЕЗЪ ЕДИНЪ ПРОСВѢТЕНЪ ЗЕМЕДѢЛСКИ СТОПАНИНЪ!

III. КОЛЕКТИВНО ИЛИ СВОБОДНО ОБРАБОТВАНЕ НА ЗЕМЯТА .

Векове наредъ българскиятъ селянинъ е собственикъ на земята, която му гарантира не само материалната независимостъ, но и духовната и политическа свобода. Българското село даде велики титани въ борбата за освободението на България; то нѣма никога да престане да дава борци за свободата на нашия народъ и ще бѣде вечниятъ изворъ на нашата не само материална, но и морална сила. Да се отнеме земята на тези селяни това значе да се отреже дънера, на който се крепятъ всички добродетели на българскиятъ народъ; това значи да се миниратъ устоитѣ на българската народна общностъ, това значи да се постави на карта съществуването на ~~жж~~ държавата.

За насъ нѣма съмнение, че проектираниятъ петъ годишенъ планъ предвижда НАСИЛСТВЕНОТО "коопериране" на първо мѣсто на 30 % отъ земята. Да доброволното коопериране ще бѣде турено край, защото то не постигна никакви резултати, и на етапи въ продължение само на две петилѣтки, ако не и по бързо, ще бѣде колективизирана цѣлата земя.

Резултатитѣ отъ досегашнитѣ кооперирания на земедѣлскитѣ стопанства въ България са съобщени въ в. "Изгревъ" брой 1179 отъ 7.8.1948 год. Споредъ този вестникъ броятъ на селскитѣ домакинства, които са влезли доброволно въ трудовитѣ земедѣлски кооперативни стопанства възлиза къмъ 20 мартъ 1948 год. на 46,564. Размѣрътъ на обработваемата земя включена въ трудовитѣ земедѣлски кооперации, възлиза къмъ същата дата на 1922695 декара; броятъ на членоветѣ на кооперираниятъ земедѣлски домакинства възлиза общо къмъ 200,000 души.

Като се има предвидъ че въ България има около 885,000 земеделски стопанства съ общо около 44,000,000 декари обработваема земя и едно селско население надъ 5,000,000 души / Добруджа не влиза въ тези числа / то може лесно да се изчисли, че само къмъ 5 % отъ всички селски домакинства са влезли въ кооперативнитѣ стопанства, и че само 4.4 % отъ общата обработваема земя въ България се обработва на кооперативни начала и най после, че само 4 % отъ цѣлото българско селско население членува въ трудовитѣ земедѣлски кооперативни стопанства.

Какви ли не насилия и усилия не ~~вложиха~~ приложиха комуниститѣ да привлекатъ селянитѣ въ тези колхози и що пари не се похарчиха отъ държавата за покупка на машини които се поставятъ на разположение на земедѣлскитѣ кооперации, но нищо не помогна. Въ поменатия брой на в. "Изгревъ" се споменава за нова помощ отъ 1,000,000,000 лв. подъ формата на машини и други съоръжения, но българскиятъ селянинъ слуша повече своятъ здравъ и вроденъ инстинктъ за стопанско самосъхранение и се държи на страна отъ всички комунистически машинации за заграбване на неговата собствена земя.

А СЪ ДРУГИ ДУМИТОВА ЗНАЧИ ПЪЛНА ПРОВАЛА НА КОЛХОЗНАТА СИСТЕМА ! ПЪЛНО ОТРИЧАНЕ НА ДНЕШНОТО КОМУНИСТИЧЕСКО УПРАВЛЕНИЕ ВЪ БЪЛГАРИЯ !

Въ последнитѣ избори комуниститѣ взеха, ужъ, 52 % отъ всички подадени гласове. Отъ тукъ би следвало, че повечето отъ половината бъл-

гарски избиратели прегръщат социалистическата програма на комунистите безрезервно и чакат с нетърпение изпълнението на тази програма на практика. "Успехите" въ кооперирането на земеделските стопанства обаче съвсем не отговаря на изборните проценти, а това ясно говори за пълното недоверие, съ което българският селянин се отнася към несполучливите изобретения на шепя стопански профани.-комунисти.

Че Марксовата теория за "научния социализъм" не може да убеди никого вече, говорят ясно методите на управление въ страните от комунистическия блок. Пълният политически, духовен и стопански хаос въ тези страни е най красноречитовото доказателство за банкрута на едно учение, което бѣ плодъ на една болша фантазия и чийто догматическо положение се крепи само на едно чудовишно насилие, каквото не познаваха и египетските фараони .

Но най-катастрофални сж резултатите отъ приложението на Марксовата доктрина въ земеделското стопанство. Въ своето слѣпо придѣлжане въ тази доктрина и въ изпълнение на заповѣданите му отъ Москва директиви Георги Димитровъ е на пътъ да въведе въ България руската колхозна система, безъ да вземе предъ видъ поне най-елементарните економически явления, които отличаватъ земеделското стопанство отъ индустрията. Земеделецътъ който обработва самъ съ семейството си собствената земя, не е никакъвъ капиталистъ. Той не експлоатира чуждъ трудъ а изкарва препитанието си изключително съ собствените си ръце. Земята, която той притежава е това, което сж инструментите за занаятчията, тя е средство въ производството, но не и капиталъ, който носи лихви или рента.

Поради особеностите на земеделското стопанство / дребенъ характеръ, климатически условия, вегетационенъ процесъ и др. / селяните не могатъ да се съюзятъ или картелиратъ и по този начинъ да наложатъ искусствени цени на пазара и да щетятъ консуматора. Селянинътъ никога никога не е експлоатиралъ и не е въ състояние да експлоатира, защото земеделските произведения сж били винаги въ изобилие и въ много случаи тяхната цена е падала подъ нормалните производствени разходи.

Но ако ще трѣбва въпреки това, да се въведе руската колхозна система у насъ, хей тъй просто за да докаже Георги Димитровъ , че е стопроцентовъ Марксъ - Ленинъ -Сталинистъ, то нека не се изпуска изъ предвидъ че : докато въ едно индустриално или занаятчийско производство продуктите отъ вложения трудъ на работника може въ всѣко време да се отчете въ качеството и количеството на изработените предмети, то продукта отъ труда на земеделеца зависи отъ много фактори и е свързанъ съ единъ вегетационенъ периодъ, вследствие на което е абсолютно невъзможно да се установи кой земеделски работникъ е свършилъ повече работа. Единъ орачъ въ колхоза, напримеръ, може да преоре 1 декаръ земя, когато въ същото време другъ орачъ ще преоре 3 декара и ще бъде провъзгласенъ за ударникъ. На другата година отъ единия декаръ на първия орачъ може да се ожне двойно повече отъ колкото отъ третъ декари на втория орачъ, но въпреки това никой не може да установи, че "ударникътъ" е свършилъ работата "като кучето на нивата". Въ вжж колхоза се мерятъ заслугите и разпредѣля възнаграждението СПОРЕДЪ ПОЛОЖЕНИЯ ФИЗИЧЕСКИ ТРУДЪ. Резултатите обаче зависятъ отъ много още фактори, за които не се държи сметка. Въ едно индустриално предприятие работникътъ може да се усвършенствува и авансира отъ чиракъ до майсторъ, което го инспирира къмъ усърдна работа. Въ колхоза всѣка земеделска работа може да се извърши както отъ старите така и отъ младите работници. По сила дори младите превъзхождатъ старите и ето защо тукъ не само , че нѣма авансиране, а напротивъ имаме ретресиране, следствие на което липсва и стимула къмъ усърдна работа и усвършенство. Всичката земеделска работа е физическа, груба и тежка, и тя би могла да се почна, леко , съ радостъ и любовъ, ако на земедел-

се даде възможност да твори, т.е. да приложи не само своята физическа сила, но и ума, знанията, организаторския си талант, любовта към професията и всички други скрити качества, които съставляват оня комплекс който ние наричаме трудолюбие. Земедѣлецът е също човекъ и той носи въ себе си творчески пориви които той може да разгърне само въ едно свободно стопанство, въ което той може свободно да избира кога, какво и какъ да върши и при което той ще бъде пленъ господаръ на добития продуктъ. Този начинъ на земеделски творчески трудъ и тази форма на ползуване на плодоте отъ труда сж възможни само при частното земеделско стопанство и свободното обработнаве на земята, което гарантира на земеделския стопанинъ пълна стопанска свобода и независимост и което му дава възможност да развие всичкитѣ си физически и умствени сили и творчески пориви. Не трѣбва да се забравя че земеделския трудъ не е борба съ мъртвата материя, както трудътъ на индустриалниятъ работникъ, а борба съ природата. Продуктитѣ на индустрията сж мъртви предмети, земеделскитѣ сж живи организми /растения, дървета, животни/ които се нуждаятъ отъ специални и постоянни грижи през

БЪЛГАРИЯ.

работенъ животъ и за които той се грижи, както се грижи за своята челядъ.

Марксъ на теория, а Ленинъ и Сталинъ на практика пренебрегнаха тези особености на земеделското стопанство и заробиха рускиятъ селски народъ въ държавнитѣ колхозни като по този начинъ създадоха новия - държавния феодализъмъ. Но ако Сталинъ не знае, че освенъ нѣкогашнитѣ руски закрепостени селяни въ свѣта сжществуватъ и свободни селяни то къде е българското правителство и къде сж "големитѣ" комунистически теоритици, отъ България, да се противопоставятъ на едно шаблони и лишено отъ всѣкаквъ разумъ разрешение на българския аграренъ въпросъ? Да не се забравя, че българскиятъ селянинъ нѣма да превие така лесно вратъ и че той каленъ въ борбата противъ турското робство, ще знае какъ да се бори и противъ новитѣ - не само политически, но и стопански поробители.

ПЕТГОДИШНИЯТЪ СТОПАНСКИ ПЛАНЪ ШЕ БЪДЕ ГЕНЕРАЛНОТО СРАЖЕНИЕ МЕЖДУ НАСТОЯЩИЯТЪ АЗИЯТСКИ КОЛХОЗО - ФЕОДАЛИЗЪМЪ И СВОБОДНОТО БЪЛГАРСКО СЕЛЯЧЕСТВО. Този планъ е сжщевременно едно предателство спрямо интереситѣ на българския народъ и той е продиктуванъ и наложенъ а можеби и изработенъ вънъ отъ България.

Следъ като комунистическото правителство въ България вече на нѣколко пѣти декларира тържествено и даже вписа въ конституцията, че ще гарантира дребната частна собственост, проектираната насилствена колективизация иде да докаже, че всички обещания на Георги Димитровъ, сж били една подла измама и само една тактика за закрепване на неговия терористически режимъ, който е отреченъ вече и отъ нѣкой отъ неговитѣ найблиски сътрудници / тѣ сж вече въ концлагеритѣ/.

Въ Полша, Чехия и Унгария бушува борбата вѣредъ самитѣ комунисти по въпроса за колективизацията на земята. Югославянската комунистическа партия предпочете даже единъ разрывъ съ Москва вмѣсто да превърне селянитѣ въ берзправни мужици. **АГРАРНИЯ ПРОБЛЕМЪ ШЕ БЪДЕ ДЕЙСТВИТЕЛНО ПОДВОДНАТА СКАЛА ВЪ КОЯТО ШЕ СЕ РАЗБИЕ БОЛШЕВИШКИЯТЪ КОРАБЪ.** Самитѣ комунисти подготвятъ своята страшна катастрофа. Управлението на Георги Димитровъ е една верига отъ убийства и насилия, отъ заграбване на чуждото и разоряване на цѣлиятъ народъ. Първо търговцитѣ, следъ тѣхъ индустриалцитѣ, сега сж на дневенъ редъ земеделцитѣ и т.н. Този свирепъ кръвожадникъ търси просто съ една садистична страсть вне нови и нови жертви и въ своята ненаситна алчностъ за властъ и слава, въ умопомрачение и заслепеностъ, не вижда бушуваниятъ подъ краката му страшенъ вулканъ, който вече дими и скоро ще изригне, за да помете за винаги, заедно съ

Георги Димитровъ, неговитѣ слуги комунисти и комунизма вообще.

Свѣтътъ върви съ гигантски крачки къмъ една кървава ръзвръска. Наближава вече денътъ въ който ще бѣде разрешенъ кардиналниятъ въпросъ на двадасетия векъ :

БОЛШЕВИШКА ТИРАНИЯ ИЛИ СВОБОДА НА НАРОДИТЪ ?

АЗИАТСКИ КЪРВАВЪ АБСОЛЮТИЗЪМЪ ИЛИ ДЕМОКАРАЦИЯ, ЕВРОПЕЙСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ И ХРИСТИЯНСКА КУЛТУРА ?

Европейскитѣ народи не веднѣжъ сѣ се справяли съ набегитѣ на степнитѣ племена отъ Азия. Тѣ ще съумеятъ да се справятъ и съ новия завоевателъ. Цѣлиятъ свѣтъ е въ трескава подготовка. Умоветѣ, рѣцетѣ и машинитѣ сѣ впрегнати въ подготовката на свѣтовнитѣ армии за решителния ударъ.

Въ този гигантски двубой българскиятъ селякъ ще намери и той своето мѣсто и ще изпълни и той своята задача въ борбата срещу болшеvizма!

Георги Димитровъ ! ДНИТЪ НА ТВОЕТО КЪРВАВО ЦАРСТВО СѢ ПРЕБРОЕНИ !

отличаватъ земеделското стопанство отъ индустрията. Земеделецътъ и обработва самъ съ семейството си собствената земя не е никакътъ и

ЗА ПРАВАТА И ДЕМОКРАТИЧНИТЪ СВОБОДИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ.

На 23 септемврий 1948 год. правителството на Съединенитѣ Американски Щати е депозирало въ София на комунистическото правителство протестна нота въ която се заявява :

1. Днешното българско правителство не спазва договора за миръ. То е потѣпкало

ПРАВАТА И ДЕМОКРАТИЧНИТЪ СВОБОДИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

2. Днешното българско правителство държи подъ знамената една голѣма въоръжена сила, каквато то нѣма право да държи съгласно мирния договоръ.

3. Днешното правителство въ България подпомага комунистическитѣ партизани въ Гърция.

АМЕРИКА ИСКА ДА СЕ ИЗЪЛНИ ДОГОВОРА - да се възстановятъ потѣпкани тѣ права и демократични свободи на народа; да се намали въоръжената сила, която не се състои само въ войска но и въ милиция и пр.; да не се подпомагатъ комунистическитѣ партизани въ Гърция.

Днесъ Америка прави все още дипломатически постѣпки ... утре обаче ако комунистическото правителство въ София не изпълни договора за миръ, не възстанови свободата въ България, трѣбва да се очаква, че Америка ще направи и нещо повече, за да изпълни дадената отъ нея предъ цѣлиятъ свѣтъ декларация, че тя ще възстанови въ всички страни свободата на народитѣ и демократичнитѣ имъ права.

На тази нота, на 1 октомврий 1948 год. българското комунистическо правителство, съ познатото намъ много добре комунистическо нахалство, отговаря на нотата на Америка и заявява, че не било верно онова което се пишело въ тази нота и че тази нота обиждавала България, защото въ България имало пълна свобода, всѣки можелъ да се организира въ каквато организация иска, всѣки можелъ да издава какъвто вестникъ иска и пр.... правителството преследвало само ония които не спазватъ законитѣ ... А КАКВО ПРЕДВИЖДАТЪ ДНЕСНИТЪ ЧЕРВЕНИ ЗАКОНИ ? ... забрана на всички не комунистически организации и вестници; забрана на не комунистическото мислене и преследване на всѣки не комунистъ и пр. и пр.

РАЗПРОСТРАНЯВАЙТЕ МАСОВО НАСТОЯЩАТА КНИЖКА НА СПЕ " БЪЛГАРИЯ "

Поради труднитѣ условия при които днесъ ние водимъ борбата и издаваме нашето списание, "България" не може да излезе въ голѣмъ тиражъ и да достигне до всички наши приятели, съмишленици и читатели, особено трудно достига до Родината, гдето още повече наши братя чакатъ съ интересъ да прочетѣтъ написаното. ДЪЛГЪ НА ВСЪКИ НАШЪ ПРИЯТЕЛЪ Е СЛЕДЪ КАТО ПРОЧЕТЕ КНИЖКАТА ДА Я ИЗПРАТИ ДРУГИМО, ОСОБЕНО АКО ИМА ВЪЗМОЖНОСТЪ ДА Я ПРАТИ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Настоящата книжка на списанието, както казахме въ началото, прави публично достойние нашитѣ разбирания по АГРАРНИЯ ВЪПРОСЪ. Тази книжка повече отъ всички останали трѣбва да достигне до РОДИНАТА, трѣбва и най широко да се разпространи всредъ противокомунистическата българска емиграция.

Въ тази книжка по АГРАРНИЯ ВЪПРОСЪ, въ други книжки по други жизнени въпроси, ние ще кажемъ нашето становище ясно и категорично. Всѣки единъ нашъ самимишленикъ трѣбва да прочете написаното, всеки единъ българинъ трѣбва да знае какво мислимъ, за това РАЗПРОСТРАНЕТЕ НАЙ ШИРОКО ТАЗИ КНИЖКА НА СПИСАНИЕ "БЪЛГАРИЯ"!

Единъ пътъ за винаги трѣбва да се тури край на демагогията съ интереситѣ на българското село. И сега въ чужбина пакъ се намериха хора които, както въ миналото, искатъ върху гърбътъ на българскиятъ селянинъ, отъ негово име и за негова сметка, да правятъ лична политика или кариера. С Т И Г А ! Интереситѣ на българското село сѣ общо български национални интереси. Тия интереси всѣки е длъженъ да защити. НИЕ КАЗАХМЕ КАКВО МИСЛИМЪ И КАКВО ЩЕ НАПРАВИМЪ, ЗА БЪЛГАРСКОТО СЕЛО. НИЕ НЕ ИСКАМЕ ОТЪ СЕЛОЧТО ИЗБОРНИ ГЛАСОВЕ НИТО ОЧАКВАМЕ ЛИЧНИ ОБЛАГИ. НИЕ ИЗПЪЛНЯВАМЕ И ЩЕ ИЗПЪЛНИМЪ НАШИЯТЪ ОТЕЧЕСТВЕНЪ ДЪЛГЪ КАТО ДАДЕМЪ НА СЕЛОТО ТОВА ОТЪ КОЕТО ТО СЕ НУЖДАЕ, ЧРЕЗЪ КОЕТО ЩЕ СЕ НАПРАВИ НАЙ ГОЛЪМАТА КРАЧКА КЪМЪ ОСЪЩЕСТВЯВАНЕТО НА ВСЕОБЩОТО БЪЛГАРСКО БЛАГОПОЛУЧИЕ И СВОБОДА - ГЛАВНАТА ЦЕЛЪ КЪМЪ КОЯТО СЕ СТРЕМИМЪ !

" Б Ъ Л Г А Р И Я "

Месечно списание

Издаватъ борци срещу болшевизма за свободата на България.